

26 april 2002

NR. 7. (02/02) NIET-ONTVANKELIJKHEID VAN VORDERING WAAROP EERDER DEFINITIEF IS BESLIST. BEZWAAR TEGEN DE SAMENSTELLING VAN HET SCHEIDSGERECHT. WRAKING.

Eiser heeft bij gelegenheid van de mondelinge behandeling te kennen gegeven dat hij een van de arbiters "van gezicht kent" en dat hij zulks in strijd acht met zijn verzoek aan het Scheidsgerecht om alleen arbiters die geen enkele binding met partijen hebben gehad, aan de behandeling te doen deelnemen. Eiser heeft geen gebruik gemaakt van de reglementair voorgeschreven mogelijkheid om tijdig schriftelijk bezwaar te maken tegen de hem door de griffier meegedeelde samenstelling van het Scheidsgerecht. Hij heeft ook geen grond aangevoerd waarom hij pas ter zitting van de mogelijkheid bezwaar kan maken tegen een van de arbiters. Voor zover het door eiser gemaakte bezwaar al als een verzoek tot wraking van een van de arbiters zou kunnen worden opgevat, moet worden geoordeeld dat eiser zulks niet op de in het reglement van het Scheidsgerecht voorgeschreven wijze heeft gedaan.

Eiser moet in zijn vorderingen niet-ontvankelijk worden verklaard. Bij bindend advies van 31 augustus 1995 is al definitief beslist omtrent de aan eiser toe te kennen vergoeding in verband met de ontbinding van de arbeidsovereenkomst. Daarbij is het eventuele verlies van de OBU aan de orde geweest en klaarblijkelijk in de uitspraak verdisconteerd. Alle thans door eiser aangevoerde gronden tot herziening van het bindend advies van 31 augustus 1995 zijn door het Scheidsgerecht in de hiervoor in twee volgende uitspraken behandeld en verworpen. De thans door eiser aan zijn vorderingen ten grondslag gelegde gronden kunnen niet ertoe leiden dat op een eerder gegeven definitieve beslissing, waarbij rekening is gehouden met de gevolgen van de ontbinding van de arbeidsovereenkomst tussen partijen, wordt teruggekomen.

(Vervolg op de bindende adviezen van 31 augustus 1995, Nr. 19, 17 februari 1997, Nr. 4, en 18 januari 1999, Nr. 1)

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 02/02

Bindend advies in de zaak van:

A,
wonende te Z,
eiser,

tegen

DE VERENIGING B,
gevestigd te Y,
verweerster,
gemachtigde mr. A. Schellart

1 De procesgang

- 1.1 Eiser heeft aan het Scheidsgerecht verzocht verweerster te veroordelen tot het vergoeden van de schade die is ontstaan doordat hij als gevolg van de ontbinding van de arbeidsovereenkomst tussen partijen geen aanspraak kan maken op een overbruggingsuitkering (OBU) bij het bereiken van de leeftijd van 60 jaar.
- 1.2 Verweerster heeft bij memorie van antwoord gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd dat het Scheidsgerecht eiser in zijn vordering niet-ontvankelijk zal verklaren, althans deze vordering zal afwijzen, met veroordeling van eiser in de kosten van het geding.

- 1.3 Bij brief van 8 april 2002 heeft eiser zijn standpunt nader toegelicht. Daarop heeft de gemachtigde van verweerster bij brief van 10 april 2002 gereageerd.
- 1.4 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 17 april 2002. Eiser is in persoon verschenen. Namens verweerster was haar gemachtigde aanwezig. Eiser en de gemachtigde van verweerster hebben de wederzijdse standpunten toegelicht.

2 De samenvatting van het geschil

- 2.1 Tussen eiser en verweerster heeft een dienstbetrekking bestaan op basis van een arbeidsovereenkomst. Deze arbeidsovereenkomst is op verzoek van verweerster door het Scheidsgerecht bij bindend advies van 31 augustus 1995 ontbonden met ingang van 1 januari 1996. Aan eiser is een vergoeding toegekend in de vorm van een wachtgeld overeenkomstig de CAO-Z
- 2.2 Het Scheidsgerecht heeft bij bindend advies van 17 februari 1997 het verzoek van eiser om de uitspraak van 31 augustus 1995 ongedaan te maken en aan hem een vergoeding ten bedrage van f 614.920,54 toe te kennen, waarbij rekening gehouden wordt met het verlies van zijn OBU-aanspraken, afgewezen. Bij bindend advies van 18 januari 1999 heeft het Scheidsgerecht opnieuw de vorderingen van eiser die ertoe strekten dat de hem bij bindend advies van 31 augustus 1995 toegekende vergoeding zou worden herzien, afgewezen.
- 2.3 Eiser is er niet in geslaagd ander werk te vinden binnen de ziekenhuissector.

3 De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht berust op de tussen partijen gesloten en inmiddels ontbonden arbeidsovereenkomst zoals vastgesteld in het bindend advies van 31 augustus 1995.

4 De beoordeling van het geschil

- 4.1 Eiser heeft bij gelegenheid van de mondelinge behandeling te kennen gegeven dat hij een van de arbiters "van gezicht kent" en dat hij zulks in strijd acht met zijn verzoek aan het Scheidsgerecht om alleen arbiters die geen enkele binding met partijen hebben gehad, aan de behandeling te doen deelnemen. Eiser heeft geen gebruik gemaakt van de reglementair voorgeschreven mogelijkheid om tijdig schriftelijk bezwaar te maken tegen de hem door de griffier meegedeelde samenstelling van het Scheidsgerecht. Hij heeft ook geen grond aangevoerd waarom hij pas ter zitting van de mogelijkheid bezwaar kan maken tegen een van de arbiters. Voor zover het door eiser gemaakte bezwaar al als een verzoek tot wraking van een van de arbiters zou kunnen worden opgevat, moet worden geoordeeld dat eiser zulks niet op de in het reglement van het Scheidsgerecht voorgeschreven wijze heeft gedaan.
- 4.2 Eiser moet in zijn onderhavige vorderingen niet-ontvankelijk worden verklaard. Bij bindend advies van 31 augustus 1995 is al definitief beslist omtrent de aan eiser toe te kennen vergoeding in verband met de ontbinding van de arbeidsovereenkomst. Daarbij is het eventuele verlies van de OBU aan de orde geweest en klaarblijkelijk in de uitspraak verdisconteerd. Alle thans door eiser aangevoerde gronden tot herziening van het bindend advies van 31 augustus 1995 zijn door het Scheidsgerecht in de hiervoor in 2.2 vermelde uitspraken behandeld en verworpen. De thans door eiser aan zijn vorderingen ten grondslag gelegde gronden kunnen niet ertoe leiden dat op een eerder gegeven definitieve beslissing, waarbij rekening is gehouden met de gevolgen van de ontbinding van de arbeidsovereenkomst tussen partijen, wordt teruggekomen. Over de thans door eiser gevorderde schadevergoeding is reeds door het Scheidsgerecht beslist. Anders dan eiser meent, kan daaraan niet afdoen dat thans zeker is dat eiser geen aanspraak zal kunnen maken op een OBU-uitkering. Het bindend advies van 31 augustus 1995 houdt immers onmiskenbaar in dat deze omstandigheid reeds toen volledig voor risico van eiser is gelaten.

5 De beslissing

Het Scheidsgerecht stelt het navolgende bindend advies vast:

- 5.1 Eiser is niet-ontvankelijk in zijn verzoeken.
- 5.2 Eiser dient met een bedrag van €600,- bij te dragen in de kosten van rechtsbijstand van verweerster.
- 5.3 De kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op €1.000,- komen voor rekening van eiser.

Dit bindend advies is vastgesteld te Utrecht op 26 april 2002 door mr. A. Hammerstein, voorzitter, mr. P.H.A.J. Cremers en drs. W.A. van der Meeren, leden, met bijstand van mevrouw mr. A.T.B. de Vries, griffier.